ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

ПОСЛЕДЊИ КЛЕЈМОРОВ ПЛЕС

(оригинална радио-драма)

ЛИЦА:

Милица, дипломирала светску књижевност, ради, 30 година

Предраг Петрић, дипломирао светску књижевност,писац 30 година

Михајло, писац, 20 година

Драгослав Зебић, издавач и писац, 40 година

Иванка Станчић, издавач и писац, 40 година

ВРЕМЕ:

Београд, ових дана

(ДИСТОРЗИРАНО ПИШТАЊЕ ПРИТИСКАЊА ДУГМИЋА СТАТИЧНОГ ДИГИТАЛНОГ ТЕЛЕФОНА)

ДРАГОСЛАВ:Хало? Драгослав, овде. Где сам? У канцеларији, зовем у вези онога.Аха. Не брини, средићемо то. Као и прошли пут

(КУЦКАЊЕ СА ПАУЗАМА, ОФ)

ДРАГОСЛАВ: Шта оклеваш? Упадај!

(ОТВАРАЊЕ ТЕШКИХ ВРАТА.ЗАТВАРАЊЕ.КОРАЦИ,ТЕШКИ)

ДРАГОСЛАВ: “Ко оклева, сугерише да буде одбијен!” Којим добром?

ПРЕДРАГ: Рекли сте у једанаест.

ДРАГОСЛАВ: А, ти си…

(ШУШТАЊЕ ХАРТИЈЕ)

ДРАГОСЛА.Предраг Петрић, аутор збирке прича “Подметнуто”? Знао сам у војсци неког Дејана Петрића. Језив тип. Да ти није род?

ПРЕДРАГ: Његов прадеда и мој прадеда су били браћа од тетке. .

ДРАГОСЛАВ: Сва срећа да нисте толико блиски рођаци. Драгослав Зебић, директор издавачке куће “Портофолио”.Да попијемо?

(ШКРИПА ВРАТА КРЕДЕНЦА. КЛОКОТАЊЕ ТЕЧНОСТИ У ЧАШАМА.ДРАГОСЛАВЉЕВО СРКАЊЕ)

ДРАГОСЛАВ: Изволи виски. Гледаш мој сувенир из Единбурга? Шкотски мач, клејмор, мања и лакша реплика оног којим је секао Вилијем Валас.

ПРЕДРАГ: Онај из “Храброг срца”?

ДРАГОСЛАВ: Управо тај.

(ШКРИПА КРЕДЕНЦА. ЗВИЖДАЊЕ СЕЧИВА КРОЗ ВАЗДУХ)

ДРАГОСЛАВ: Али сече као прави. Ха! Не допада ти се?.

ПРЕДРАГ(бојажљиво): Допао би се мојој девојци. Она иде на мачевање.

ДРАГОСЛАВ: Чудан си ти.

ПРЕДРАГ: Не нисам.

ДРАГОСЛАВ: Јеси. Привлаче те ствари које те иначе плаше.

ПРЕДРАГ: Ја се не плашим Милице.

ДРАГОСЛАВ: Мислио сам на мач. Слушај, Пећа, јел’ те тако зову?

Предраг: Да ја узмем рукопис…

ДРАГОСЛАВ: Ко каже да смо те одбили?

(ДРАГОСЛАВЉЕВО НАКАШЉАВАЊЕ)

ДРАГОСЛАВ: А ко каже да смо те прихватили? Приче данас нико не чита! Шта овде имамо? Прва и најлошија прича: роуд-стори! Зашто? Јер ти знаш да је мој први роман био у том стилу! Све приче си наместио тако да ја уживам у њима. Ко зна, можда си избацио много боље приче од ових, само да би мени угодио

ПРЕДРАГ: Нисам.

ДРАГОСЛАВ: Ниси много уверљив.

ПРЕДРАГ: Јесте ли прихватили или не?

ДРАГОСЛАВ: Узми виски.

(ПРЕДРАГОВО ГУТАЊЕ ВИСКИЈА И ГАДЉИВО КАШЉАЊЕ)

ПРЕДРАГ: Ето, узео сам! Дакле?

ДРАГОСЛАВ: Добар цуг!

ДРАГОСЛАВ: Пеђа, да ли би ти убио због писања? Не.

ПРЕДРАГ: Не прилазите ми!

ДРАГОСЛАВ:А живео за њега? Не. Гладовао? Не. Провео неколико бесаних ноћи? Не.Да ли размишљаш о ономе што напишеш? Не! Капираш? Ти си само једно од многих комформиста-пискарала са светске књижевности!

ПРЕДРАГ: Носи се!

ДРАГОСЛАВ:Носи се? Штета, баш сам мислио да ти прихватим рукопис.

(ТИШИНА. ДОБОВАЊЕ ПРСТИЈУ ПО СТОЛУ)

ДРАГОСЛАВ: Што ме гледаш тако фасцинирано, мила моја будало?

ПРЕДРАГ: Коме ти будало?

ДРАГОСЛАВ: А оно “мила” ти се допало?

ПРЕДРАГ: Ма, терај се !

(КОРАЦИ, ТЕШКИ)

ДРАГОСЛАВ: Где ћеш сад, Предраже? Код Иванке Станчић из “ Графополиса”?

ПРЕДРАГ: Јесте, код конкуренције.

ДРАГОСЛАВ: Шта ако те одбију?

ПРЕДРАГ: У материну, Драгославе!

ДРАГОСЛАВ: Чекај, бре! Прошао си испит!

ПРЕДРАГ: Пусти ме да прођем!

ДРАГОСЛАВ: Чујеш ли ме?

ПРЕДРАГ: Не желим више ни да те чујем ни да те видим.

ДРАГОСЛАВ: Дај, видео си ме само једном.

ПРЕДРАГ: То је више него превише.

ДРАГОСЛАВ: А ако ти се сад овде извиним? Немој да видиш, ево…

(ШУШТАЊЕ ХАРТИЈЕ)

ДРАГОСЛАВ(чита): "И када сам седео окружен старим друштвом, био сам сам. Разговори, фразе, куцкање, тапшање по раменима, чак и начин на који су бркали сопствене цигарете, све је било механички. У ствари ја, као неко ко је из другог света, неке тамо Канаде упао у њихов свет на пар дана, нисам био ту. Још горе, они су мене, сувих очију и мирни, сахранили у својим мислима у оном тренутку кад сам им, пре пет година, одмахнуо са степеница авиона."

ПРЕДРАГ: То је "Први ЈАТ-ов авион". Моја омиљена.

ДРАГОСЛАВ: И моја. Неко лично искуство?

ПРЕДРАГ: Скоро. Треба с девојком да идем у Канаду на постдипломске.

ДРАГОСЛАВ: А где?

ПРЕДРАГ: Универзитет у Јукону.

ДРАГОСЛАВ: Тамо један Џек Лондон није нашао злато а ти ћеш знање ? Предраже, писац је тамо где му је језик!

ПРЕДРАГ: Ма шта ти ја објашњавам!

ДРАГОСЛАВ: Зато што то желиш. А зашто? Јер ни теби није јасно. Њена идеја?

ПРЕДРАГ: Да.

ДРАГОСЛАВ: Схваташ ли сад? Морао сам да видим да ли стојиш иза онога што пишеш и због тога сво ово малтретирање.

ПРЕДРАГ: Схватам али за мене је то помало екстремно.

ДРАГОСЛАВ: Ја сам екстреман човек. Читао си ме, капираш о чему говорим.

ПРЕДРАГ: Нисам знао да толико личиш на своје јунаке.

ДРАГОСЛАВ: Стварно?!Слушај: желим да ми, без фолирања и устручавања, донесеш све приче које имаш, лоше, добре, свеједно а онда ћемо да се закључамо канцеларију, узмемо нову флашу вискија и истерамо ствар до краја. Важи?

ПРЕДРАГ: Важи!

(ТЕШКИ КОРАЦИ ПРЕЛАЗЕ У ТРК,ЗАТВАРАЊЕ ПА ОТВАРАЊЕ ВРАТА)

ПРЕДРАГ: У колико сати?

ДРАГОСЛАВ: У једанаест.

ПРЕДРАГ: Па, здраво.Довиђења.

ДРАГОСЛАВ: Здравиђења

(ЗАТВАРАЊЕ ВРАТА УЗ ЛУПУ.ДРАГОСЛАВЉЕВ СМЕХ.ПРЕЛАЗ.ОПУШТЕНА МУЗИКА, МЕДИТАТИВНА.ШКРИПА ВРАТА. ХУК, ЖУСТРИ ЖЕНСКИ КОРАЦИ, МИЛИЧИНО ДАХТАЊЕ, ЗВУК КАО У КАРАТЕ ФИЛМОВИМА.)

МИЛИЦА: Ха!Брзо си се нешто вратио.

ПРЕДРАГ(успаничено): Аааа!Препаде ме твојим кунг-фуом, Милице!

МИЛИЦА: Хајде, шта има?

ПРЕДРАГ:Нећеш поверовати шта ми се догодило!

МИЛИЦА: Јао, не опет!

ПРЕДРАГ: Шта не опет?

МИЛИЦА: Ниси дао папире за Канаду?

ПРЕДРАГ: Нисам дао папире за Канаду.

МИЛИЦА: Опет си заборавио?

ПРЕДРАГ: Не, пази, Миличице, догодила се једна фантастична ствар.

(МИЛИЧИНО ЈЕЦАЊЕ И ПЛАЧ)

МИЛИЦА: Кад ти кажеш фантастична ствар ја се одмах уплашим!

ПРЕДРАГ: Дај, молим те! Не претерај! Добро знаш да се ти ничега не плашиш.

МИЛИЦА: Плашим се за тебе, Пеко! Рођен си за сјебавање сопственог живота!

ПРЕДРАГ:Кад сам то урадио?

МИЛИЦА: Кад? Седам година поправљам твоје глупости али ово је претерано: кад си паузирао са студијама да би написао роман ја сам те подржавала. Писао си га три године и шта је било-сви су га одбили? Кад ти је понестало инспирације ја сам чекала још годину да је ти нађеш.

ПРЕДРАГ: Извини, Миличице, али ово је другачије.

МИЛИЦА: А оно кад си коначно дипломирао па одбио посао у школи?

ПРЕДРАГ: То уопште није инспиративан посао.

МИЛИЦА: А превођење за ону иностранy фирму?

ПРЕДРАГ: Убило би ми креативност.

МИЛИЦА: Твоја креативност не плаћа станарину!

ПРЕДРАГ: У праву си. Не плаћа.

МИЛИЦА: Тачно, плаћа моја некреативност!

ПРЕДРАГ: Извини. Е, Милице, даш ми кинту за Кинотеку? Игра се Буњуелов "Фантом слободе".

МИЛИЦА: Нема кинте, фантомчино!

(ТЕШКИ КОРАЦИ.ПРИТИСКАЊЕ ДУГМЕТА.МЕЛОДИЈА КОЈА ПРАТИ ПАЉЕЊЕ КОМПЈУТЕРА.НЕРВОЗНО КУЦКАЊЕ ПО КОМПЈУТЕРСКОЈ ТАСТАТУРИ КОЈЕ ПРАТИ СЛЕДЕЋЕ РЕПЛИКЕ.ЖУСТРИ ЖЕНСКИ КОРАЦИ)

МИЛИЦА: Ај, Пећа, извини!

(КРЧАЊЕ МАТРИЧНОГ ШТАМПАЧА КОЈИ ИЗБАЦУЈЕ ОДШТАМПАНУ ХАРТИЈУ.МИЛИЧИН ПОЉУБАЦ)

МИЛИЦА: Пекице, мрзим кад се овако свађамо. Знаш да желим само најбоље за тебе.

ПРЕДРАГ: Знам.

МИЛИЦА: Слушај, Пекице, једва сам нам средила ову стипендију за Канаду.

ПРЕДРАГ: Јукон? Па то је на Северном полу!

МИЛИЦА: И, шта с тим? То је једино што нису разграбили. Тамо се никад нећемо смрзавати као зими у Београду у стану у којем су кујна и спаваћа и дневна соба једна те иста соба!.Уосталом, можемо после првог семестра да се преместимо у Отаву, Торонто, Монтреал, где хоћеш!

ПРЕДРАГ (имитира француски акценат): Л' Монтреал!

(ЈАК ШАМАР)

ПРЕДРАГ: Јао!Који ти је?

МИЛИЦА: Који ми је? Скоте! Извини, али у последње време се много нервирам.

ПРЕДРАГ: Онда ћеш се нервирати још више.

МИЛИЦА: Шта је сад?

ПРЕДРАГ: Хоћеш да ти направим онај непалски чај са комбухом?

МИЛИЦА: Јебала те комбуха, шта је било?

ПРЕДРАГ: Нуде ми штампање прича.

МИЛИЦА: Ко?

ПРЕДРАГ: Драгослав Зебић.

МИЛИЦА: Онај Драгослав?

ПРЕДРАГ: Да. Послао сам приче на конкурс и тако.

МИЛИЦА: Ниси ми рекао.

ПРЕДРАГ: Извини.

МИЛИЦА: И, шта хоће?

ПРЕДРАГ: Ништа. Штампаће ми приче.

(ПРЕДРАГОВИ И МИЛИЧИНИ ПОЉУБЦИ, СТЕЊАЊЕ, РВАЊЕ ДВА ТЕЛА, ТУПИ ПАД ТЕЛА О ПОД)

ПРЕДРАГ(задихано): Ниси бесна?

МИЛИЦА: Не срце, срећна сам због тебе. Испуњава се све што си сањао.

ПРЕДРАГ: Јеси ли сигурна?Ха, на теби сам!

МИЛИЦА: Сигурна? Па ако може Албахари да пише из Канаде можеш и ти!

ПРЕДРАГ: Албахари? Е, управо о томе сам и хтео да причамо.

МИЛИЦА: Шта, читаћеш ми Албахарија пре секса?

ПРЕДРАГ: Не. Миличице, него мислим:.писац је тамо где му је језик….

МИЛИЦА: Пусти ме!Знала сам, али тачно сам знала!

(ЖУСТРИ ЖЕНСКИ КОРАЦИ, ЛОМЉАВА ТАЊИРА)

ПРЕДРАГ: Милице, шта то радиш? Јеси ли одлепила?

МИЛИЦА: Одлепила сам, па шта?!

ПРЕДРАГ: Из чега ћемо после јести?

МИЛИЦА: Ко да ме ти храниш, паразиту!

(ЗВИЖДАЊЕ ТАЊИРА КРОЗ ВАЗДУХ. ПРЕДРАГОВ ЈАУК)

(МИЛИЦА: Ја само хоћу да те заштитим а ти ми не даш! Зашто?!

ПРЕДРАГ: Немој, Милице, биће све у реду!

МИЛИЦА: Шта ће бити у реду?!Замолим те једном да ми нешто урадиш, само једну услугу, која је и за твоје добро, а ти ме одбијеш!

(ЗВЕЦКАЊЕ СЛОМЉЕНОГ ПОРЦЕЛАНА)

ПРЕДРАГ: Види, овај остао читав.Ево, сутра идем код Зебића.Рећи ћу му целу ствар. Средићу посао па онда по папире и-правац Канада.

МИЛИЦА: Лажеш!

ПРЕДРАГ: Не, урадио бих то за тебе! Часна реч!

МИЛИЦА: Стварно?

ПРЕДРАГ: Најстварније.

(ПРЕДРАГОВИ И МИЛИЧИНИ ПОЉУПЦИ)

МИЛИЦА:Знаш колико било би лепо да побегнемо далеко? Рецимо: Јапан.

ПРЕДРАГ: Португал.

МИЛИЦА: Али прва станица је Канада.

ПРЕДРАГ: Канада.

МИЛИЦА: Некад ми се чиниш тако далек.

ПРЕДРАГ: А ти мене плашиш.

МИЛИЦА: Ја тебе плашим? После онога ја се плашим свега и свакога!

ПРЕДРАГ: Било је давно.

МИЛИЦА: Да су тебе силовали оно пре тринаест година би ти било јуче!

ПРЕДРАГ: Извини, знаш да нисам тако мислио.

МИЛИЦА: Никога нисам дирала. Само сам чекала јебени аутобус.

ПРЕДРАГ: Знам. Од сутра ће све бити другачије. Обећавам.Да ти направим чај?

МИЛИЦА: Океј.

(КОРАЦИ У ПАТИКАМА, ЛАГАНИ)

МИХАЈЛО: Е, ћао другари!

ПРЕДРАГ: Здраво, комшија.

МИЛИЦА: Михајло, мислим да није ни време ни место.

МИХАЈЛО:Пећа, неки млади писци и ја правимо ново удружењ. Дођи у ЏКЦ.Прво читамо слем-поезију а онда проглашавамо спонтанизам.

ПРЕДРАГ: Спонтанизам?

МИХАЈЛО: Нови спонтанти андерграунд-правац. Дођи и видећеш.

ПРЕДРАГ: Не могу. Идемо за Канаду.

МИХАЈЛО: А ја сам чуо да си код Зебића?

ПРЕДРАГ: Одакле си то чуо?

МИХАЈЛО: Небитно.

ПРЕДРАГ: Па?

МИХАЈЛО: Па, ништа. Пре си пљувао Зебића да се продао.

ПРЕДРАГ: И из тога закључујеш шта?

МИХАЈЛО: Ти сам закључи шта си.

МИЛИЦА: Књижевна вашко!

МИХАЈЛО:Ијао!

(ЗВИЖДАЊЕ ТАЊИРА, ПРАСАК ПОРЦЕЛАНА, ТРЧАЊЕ У ПАТИКАМА. ЗАЛУПЉИВАЊЕ ВРАТИМА. ПРЕДРАГОВ СМЕХ)

МИЛИЦА: Шта се ти смејеш?

ПРЕДРАГ: Никад ми није био симпатичан.

(ПРЕЛАЗ.ДРАГОСЛАВЉЕВО СРКАЊЕ ТЕЧНОСТИ.ПРЕДРАГОВО ШТУЦАЊЕ.ШУШТАЊЕ ПАПИРА)

ПРЕДРАГ(припито): Колико је сати?

ДРАГОСЛАВ(припито): Поноћ је.

ПРЕДРАГ: Мислио сам да ћемо завршити раније.

ДРАГОСЛАВ: Да ниси скрибоман стигао би да предаш папире за Тасманију.

ПРЕДРАГ: Канаду.

ДРАГОСЛАВ: Свеједно.

ПРЕДРАГ: А одакле ти знаш за Канаду?

ДРАГОСЛАВ: А ко је сваких пет минута говорио(имитира): “Јао шта ће рећи, Милица, види колико касним! У амбасади примају папире до девет!”

ПРЕДРАГ: Добро, ја сам говорио.

(ШУШТАЊЕ ХАРТИЈЕ)

ДРАГОСЛАВ: А-а! Вадиш причу из моје корпе!Штампам само одабране приче!

ПРЕДРАГ: Па шта?

ДРАГОСЛАВ: Ништа, само ти нећу штампати ту треш-литературу!Ако хоћеш да штампаш треш изволи-Иванка из “Графополиса” ће те дочекати раширених руку! И ногу, чуо сам да воли млађе!

ПРЕДРАГ: Па, сад, у праву си!

(ТАПКАЊЕ ПРСТА ПО ХАРТИЈИ)

ДРАГОСЛАВ: Само што је у фасцикли, само што је у фасцикли!

(ТУП УДАРАЦ ФАСЦИКЛОМ)

ПРЕДРАГ: Јел ме ти то тучеш или именујеш за витеза?

ДРАГОСЛАВ: Обоје.

(ДРАГОСЛАВЉЕВ И ПРЕДРАГОВ СМЕХ)

(ДРАГОСЛАВ: Знаш шта, Пеђа? Открићу ти нешто.

ПРЕДРАГ: Да ниси геј?

ДРАГОСЛАВ: Ма, јок. Што, да ниси ти?

ПРЕДРАГ: А шта, ти би волео?

ДРАГОСЛАВ: Дечко, ти ниси нормалан а рећи ћу ти и зашто, али истинито:

(ДРАГОСЛАВЉЕВО ПОДРИГИВАЊЕ)

ПРЕДРАГ: То си имао да ми кажеш?

ДРАГОСЛАВ:Гори си од мене! Пази, за све ове године нисам добио бољи рукопис.

ПРЕДРАГ: Како?

ДРАГОСЛАВ: Тако, хвала ти. Твоје приче су ми продужиле живот.

ПРЕДРАГ: Ако ти тако кажеш.

ДРАГОСЛАВ: Али, не заноси се!. Ако ако сад заспиш на ловорикама, готов си!

ПРЕДРАГ: Што се ти толико бринеш за мене?

ДРАГОСЛАВ: Што? Зато што водим једну од две честите издавачке куће у овој земљи и сањам о томе да будем први који је штампао светског писца.

ПРЕДРАГ: А себе?

(КЛОКОТАЊЕ ТЕЧНОСТИ У ЧАШАМА)

ДРАГОСЛАВ:Е, себе! Пресушило! Сва срећа да имам виски и да сам углавном трезан кад треба!’Оћеш један?

ПРЕДРАГ: Аха!А кад си то трезан,мислим кад треба?

ДРАГОСЛАВ:Кад јурим цице и правим посао.

ПРЕДРАГ: Стварно мислиш да ћу постати светски писац?

ДРАГОСЛАВ: Хоћеш. Види, ја знам да сам малкице пијан и повремено псујем али, ако осетим у некоме нешто истинско, право, учинићу све за ту особу. То што су такви људи овде реткост је проблем мајчице Србије а не мој лични.Ерго…

ПРЕДРАГ: Хоћеш да кажеш?

ДРАГОСЛАВ: Неке ствари ћеш морати да коригујеш у свом животу.

ПРЕДРАГ: На пример? Молим те, и мени један виски.

ДРАГОСЛАВ: Стиже!

(КУЦАЊЕ ЧАШАМА)

ПРЕДРАГ: За уметност.

ДРАГОСЛАВ: Како год.

ПРЕДРАГ: Хтео си да кажеш?

ДРАГОСЛАВ:Онај мали писац, Михајло.

ПРЕДРАГ: Знам га. Мој комшија.

ДРАГОСЛАВ: Савремен, ангажован, урбан рејв-тренс-хип-хоп тип!

ПРЕДРАГ: Да?

ДРАГОСЛАВ:Избегавај га.

ПРЕДРАГ: Што? Да није опасан?

ДРАГОСЛАВ: Не верујем људима који се за другаре облаче као клошари а на скуповима главешина их видим у оделу. Само су они гори од хипи-јапија.

ПРЕДРАГ: Смешно.

ДРАГОСЛАВ:Ни најмање, дечко. Видећеш.

ПРЕДРАГ:Океј. Михајло аут и још?

ДРАГОСЛАВ: Не иди у Канаду.

ПРЕДРАГ: Шта недостајаћу ти?

ДРАГОСЛАВ:Недостајаћеш себи, будало! Ти не желиш да идеш тамо, папучо!

ПРЕДРАГ: Ја сам златна папуча града Београда за ! Хоћеш да се бијемо,мачујемо?

(ШКРИПАЊЕ ВРАТАШАЦА ВИТРИНЕ.ЗВИЖДАЊЕ ОШТРИЦЕ МАЧА.ПРЕДРАГОВ ЈАУК)

ПРЕДРАГ: Откуд ово? Посекао сам се, крварим!

ДРАГОСЛАВ: Само палац, малкице.Ај, Дон Кихоте, држи марамицу!

(НАМОТАВАЊЕ ТКАНИНЕ)

ПРЕДРАГ(болно): Шта сам то направио?

ДРАГОСЛАВ: Пусти. Иди кући, истрезни се и размисли о овоме што сам рекао.

ПРЕДРАГ: Хоћу.Да узмем мач.

ДРАГОСЛАВ:Нека, ја ћу. Не требају ми мртви писци.

ПРЕДРАГ: Што не? Њих бар не мораш да плаћаш.

ДРАГОСЛАВ:Пази, стварно!

(ТЕШКИ КОРАЦИ,УДАЉАВАЈУ СЕ)

ДРАГОСЛАВ: Дечко, успео си.

ПРЕДРАГ: Знам да јесам.

ДРАГОСЛАВ:Размисли, хоћеш ли?

ПРЕДРАГ: Хоћу.

ДРАГОСЛАВ: Лаку ноћ.

ПРЕДРАГ: Лаку ноћ.

(ПРЕЛАЗ.ПРЕДРАГОВО ХРКАЊЕ.КОМЕШАЊЕ У КРЕВЕТУ. ТРЉАЊЕ КОЖЕ УЗ КОЖУ.КУЦКАЊЕ САТА)

МИЛИЦА: Опет си направио глупост. Знам да јеси. Напио те Зебић, напунио твоју лаковерну главу глупостима. Не обраћаш пажњу на моје миловање.“Писац је тамо где је језик!” То ти никад не би рекао. Опет желе да те отму. Толико си беспомоћан да не примећујеш опасност која је ту, око тебе. Твоји другари, писци, уметници, сви су само зурили у моје сисе. Пребацујеш ми што сам их разјурила. Нека, то је нормално. Потпуно си слободан. Пиши, имаш право да сањаш. А шта сам ја сањала? Нешто сам желеа на првој години факултета а онда сам дипломирала књижевност, запослила се и заборавила. Сети се! Не сећам се, само знам да сам хтела да неког заштитим кад већ нико није мене. Никад није било потребе. Увек сам била јака, Амазонка за све!Мала мушкарача! Изгураћеш ти то,. можеш ти то, чврста си. То су ми рекли маторци, оно кад су ме довлачили у болницу, после станице. Нису ми никад више спомњенули то што се догодило. Као да су се стидели мене. Или су мислили да нема потребе за објашњењима. Јаки никоме не требају, бар не стално. Ми урадимо своје и одемо. Као револвераши у вестернима. А где је мој револвераш?Кога брига.Сви су имали лица оних са станице, сви осим тебе Пекице (јаче):Зекице-Пекице! Спава.Срећна сам што сам тебе нашла. Једно време сам се питала да ли си мушкарац, мислим, у глави. Танан, осетљив, плашљиви лутан, нижи је од мене два сантиметра али ми то никад неће признати! То је све што ти је остало од мушке сујете.И слабост на другаре и алкохол.И кафане, толики балкански мушкарци, и сви на једном месту, наливени,

то је само увод у геј оргије. Мрзим и то што никад не затвараш врата клозета. И испрскаш цело купатило кад се тушираш. Режиш док переш тањире и фркћеш кад споменем да имам “мецу.” Кад би се само тога одрекао, кад би био мало вишежена, не, девојчица, било би боље и дозволио ми да те милујем, да те заштитим, да те обгрлим као велики љубичасти кишобран, да на тебе не падне ни кап кише , ни зрак Сунца! Ти си брат и сестра које никад нисам имала! И љубавник, и помало слаботиња као тата. И дете, као оно што прижељкујем, оно за којим ме боли овде сваки пут кад видим бебицу. И расплачем се. Често.Не дам те њима. Видела сам Зебића на тв-у. Има нешто лоповско у лицу, као један од оне тројице на станици, онај што је први кренуо. Нећу му дати. Овако или онако.

(МЕШКОЉЕЊЕ ПОД ЧАРШАФИМА)

ПРЕДРАГ(буновно): М?

МИЛИЦА: Ништа!Спавај, Пекице!

(ПРЕЛАЗ.ДРАГОСЛАВЉЕВО МУМЛАЊЕ И ЈАУКАЊЕ. ШКРИПА ОТВАРАЊА ПЛАСТИЧНЕ БОЧИЦЕ.ДРАГОСЛАВЉЕВО ГУТАЊЕ)

ИВАНКА: Драгославе, не гутај аспирине на суво!

ДРАГОСЛАВ: Ћут,Иванка, конкуренцијо моја и измасирај ми леву плећку!Уууф,тако,тако!

ИВАНКА: Шта би рекла штампа кад би нас видели овакве?

ДРАГОСЛАВ: Шта има чудно у масирању конкуренције?

ИВАНКА: Тебе ионако сви масирају.

ДРАГОСЛАВ: Па, да!

ИВАНКА: Али данас посебно.

ДРАГОСЛАВ: Попио сам коју више синоћ.

ИВАНКА: Видим.

ДРАГОСЛАВ:А ја видим, Иванка, да ти ниси дошла због тога.

(Драгослав се окрене и спусти јој руку међу ноге. Иванка ухвати његову руку)

ИВАНКА:Нисам дошла ни због овога.

ДРАГОСЛАВ: Јеси ли баш сигурна?

ИВАНКА: Било је пре девет година.

ДРАГОСЛАВ:И пре седам , и пре шест година, и пре годину, и пре три недеље!

ИВАНКА: Било је али сада није.

ДРАГОСЛАВ: Баш си фригидна!

ИВАНКА: То ниси говорио кад сам фолирала да свршавам.

ДРАГОСЛАВ:Океј, пређи на ствар.

(ШУШТАЊЕ ХАЉИНЕ)

ИВАНКА: Сва сам се зарозала у масажи!Ствар је у нашем договору на који си ти заборавио.

ДРАГОСЛАВ: Ко ти је сад то рекао?

ИВАНКА: Не мора нико да ми каже. Видим то и сама.

ДРАГОСЛАВ: Можда знаш да ме измасираш али си за извлачење информација чиста двојка.

ИВАНКА: Не морам да их извлачим од тебе, нарцису! Ја их већ знам.

ДРАГОСЛАВ:Шта знаш?

ИВАНКА: Знам за Предрага Петрића.

(ШКРИПА ВИТРИНЕ)

ДРАГОСЛАВ: А, то! Хоћеш виски?

ИВАНКА: У десет ујутру?

ДРАГОСЛАВ: Ствар укуса.Уосталом, сад је десет и петнаест.

ИВАНКА: Малочас си прогутао аспирин.

ДРАГОСЛАВ:Тим пре.

ИВАНКА: Кад мали стиже?

ДРАГОСЛАВ: А, Пеђа? У пола једанаест.

(ДРАГОСЛАВЉЕВО ГЛАСНО ИСПИЈАЊЕ)

ДРАГОСЛАВ: Дођи код чиче!Не измичи се!

(ЖУСТРИ КОРАЦИ НА ВИСОКИМ ШТИКЛАМА)

ИВАНКА: Мали те је купио, јел тако?

ДРАГОСЛАВ:Можда.

ИВАНКА: Знала сам да ће се то догодити.

ДРАГОСЛАВ:Па шта?

ИВАНКА: Сад се осећаш добро, јел да? Урадио си добро дело. А шта кад би он сазнао за наш мали договор?

ДРАГОСЛАВ: Не би му рекла.

ИВАНКА: Не бих?

ДРАГОСЛАВ:Звучало би као нека суманута теорија завере.Види је, пије ми из руке!

(ИВАНКИНО ОТПИЈАЊЕ)

ИВАНКА:Не ако бих му ја рекла.

ДРАГОСЛАВ: Зашто ово радимо?

ИВАНКА: Јер смо сујетни а до пензије има далеко.

ДРАГОСЛАВ: Не, нас стварно треба убити.

ИВАНКА: Мислиш?

ДРАГОСЛАВ:Мислим али то нас не спречава да радимо то што радимо.

ИВАНКА: Немој да ми моралишеш.Знам како си дошао до врха!

ДРАГОСЛАВ: И ја знам за тебе!

ИВАНКА: Јебао си све редом.

ДРАГОСЛАВ:Такође.

ИВАНКА:Мушка курво!

ДРАГОСЛАВ: Дрољо!

(СМЕХ ИВАНКЕ И ДРАГОСЛАВА)

ИВАНКА: Океј, сад кад смо ово разрешили, прелазимо на Пећу.

ДРАГОСЛАВ: Не прелазимо ми ни на кога!

ИВАНКА:Време је да га преузмем.

ДРАГОСЛАВ: Зар није било довољно?

ИВАНКА: Није. Сад ти све изгледа у реду али, размисли за пет, десет година? Он сија, ради, узима награде, признања, рукује се, Заборавиће те као што су и сви други!

ДРАГОСЛАВ: Нису сви.

ИВАНКА: Сви, само што си ти увек бирао медиокритете па то није болело!

ДРАГОСЛАВ: И с тобом је исти случај!

(ТАПШАЊЕ ПО ОБРАЗУ)

ДРАГОСЛАВ: Пусти ми образ!

ИВАНКА: Имаш право, прљав је!Хоћеш ли ти урадити то или нећеш?

ДРАГОСЛАВ: А заузврат ћу добити ово?

(ШАМАР.ЈЕЧАЊЕ ИВАНКЕ)

ИВАНКА: И сад си ме, као, увредио? Драгославе Зебићу, немаш ти појма о правом понижењу и то захвали тој смешној глисти између твојих ногу!

ДРАГОСЛАВ:Мушко сам, извини!

ИВАНКА:Извини није довољно!

ДРАГОСЛАВ:Онда ништа од извињења.

ИВАНКА: Као да ме брига.

ДРАГОСЛАВ:Зар ти се не чини као злочин?

ИВАНКА: Шта то?

ДРАГОСЛАВ: Не, још горе, светогрђе.

ИВАНКА: Ово што радимо?Не.

ДРАГОСЛАВ: Уништавамо најбоље и најосећајније писце у овом граду.

ИВАНКА: Тако чувамо себе.

ДРАГОСЛАВ: И то ти је довољно.

(ЖУСТРИ КОРАЦИ НА ВИСОКИМ ШТИКЛАМА)

ИВАНКА: Занимљив мач.

ДРАГОСЛАВ: То сви говоре.

ИВАНКА: Не изигравај ми сад моралисту. Непристојно је да то постанеш у четрдесетој.

ДРАГОСЛАВ: Мали је другачији. Ово ће га тотално сломити.

ИВАНКА: Па ти буди нежан. Али, да ти кажем, он неће бити кад дође на твоје место. Размисли о томе.

ДРАГОСЛАВ: Други су дигли руке или побегли. Овај је све бацио на сто.

ИВАНКА: Онда би му боље било да покупи своје крпице на време.Здраво, Драгославе.

(ЖУСТРИ КОРАЦИ НА ВИСОКИМ ШТИКЛАМА, УДАЉАВАЈУ СЕ)

ДРАГОСЛАВ: Иванка, некад си сигурно веровала у нешто?

ИВАНКА: Ваљда.

ДРАГОСЛАВ: Ваљда?

ИВАНКА: Више се не сећам а и теби би било боље да заборавиш.

ДРАГОСЛАВ: То и није неки одговор.

ИВАНКА: Довиђења, Драгославе.

ДРАГОСЛАВ:Зловиђења.

(ЛУПА СНАЖНО ЗАЛУПЉЕНИХ ТЕШКИХ ВРАТА)

ДРАГОСЛАВ: А само сам хтео да пишем.

(ОТВАРАЊЕ ТЕШКИХ ВРАТА.ТЕШКИ КОРАЦИ)

ДРАГОСЛАВ: Без куцања? Уђи, уђи! Видим, ти си се већ одомаћио. Да нећеш можда да седнеш на моје место?

ПРЕДРАГ: Ни по коју цену!

ДРАГОСЛАВ: А шта ако ти то нудим?

ПРЕДРАГ: Власт није за мене. Чак ни у издавачкој кући.

ДРАГОСЛАВ: А шта ако бих ти рекао да ти то стварно, подвлачим стварно, нудим?

ПРЕДРАГ: Не бих одбио.

ДРАГОСЛАВ: Не би?

ПРЕДРАГ: Таква се понуда не одбија.

ДРАГОСЛАВ: Тачно. Извини, преварио сам се.

ПРЕДРАГ: У вези чега?

ДРАГОСЛАВ: Ниси ти крив, једноставно, десило се.

ПРЕДРАГ: Каква су то оправдања?Драгославе, нисам ти ја нека курва од синоћ. Шта се догодило?

ДРАГОСЛАВ: Под један: нисам ти ја Драгослав него господин Зебић, под два: ти дечко себи исувише дозвољаваш, под три:

ПРЕДРАГ: Знам шта иде под три.

ДРАГОСЛАВ: Чекај, само мало.

ПРЕДРАГ: Било је исувише лепо да би било истинито.

ДРАГОСЛАВ: Стани, бре, мало. Није смак света.

ПРЕДРАГ: Није! Још сам млад, “сутра припада мени” и сличне приче! Слушај, ја можда јесам смушен, можда сам трапав у животу али једно знам: увек сам желео да пишем, оно што мислим, оно што осећам! Само толико!

ДРАГОСЛАВ: И да то одштампаш у што већем тиражу!

ПРЕДРАГ: Зар то не жели свако? Хтео сам да то поделим још с неким осим са Милицом и сад сам крив? Желим да имам нормалан живот и посао и сад ме због тога треба убити? Или би можда могли да обрнемо причу.

ДРАГОСЛАВ: Какво црно обртање?

(СНАЖАН УДАРАЦ.ДРАГОСЛАВЉЕВО ЈЕЧАЊЕ.ШКРИПА ВРАТА ВИТРИНЕ И ЗВЕЦКАЊЕ СЕЧИВА МАЧА)

ПРЕДРАГ: Ето га, Екскалибур!А ти, ко теби држи моралне придике? Нико? То сам и мислио. Зато си тако поштен и без мрље. Сви те се плаше. Е,моје руке не дрхте!

ДРАГОСЛАВ: Пази, то стварно може да усмрти неког.

ПРЕДРАГ: Знам.

(ДРАГОСЛАВЉЕВ УЗВИК. ЗУЈАЊЕ СЕЧИВА КРОЗ ВАЗДУХ.ТЕЖАК УДАР СЕЧИВА О ДРВО.ПРЕДРАГОВО ТЕШКО ДИСАЊЕ. ДРАГОСЛАВЉЕВО ТЕШКО ДИСАЊЕ.ЗВИЖДАЊЕ СЕЧИВА КРОЗ ВАЗДУХ. УДАРАЦ СЕЧИВА О ТАПАЦИРАН ПОД. ТУП ЗВУК ПАДАЊА МАЧА НА ТАПАЦИРАН ПОД)

ПРЕДРАГ: Е сад стварно идем.

ДРАГОСЛАВ: Где?

ПРЕДРАГ: Погоди, скоте!

(УДАЉАВАЊЕ ТЕШКИХ КОРАКА,ОТВАРАЊЕ И ЗАЛУПЉИВАЊЕ ТЕШКИХ ВРАТА)

ДРАГОСЛАВ: Иванка ће бити пресрећна.

(ПРЕЛАЗ. ПРЕДРАГОВО ПЕВУШЕЊЕ НЕКЕ ЛАГАНЕ ПЕСМИЦЕ, ШУШТАЊЕ ОДЕЋЕ.ЖУСТРИ ЖЕНСКИ КОРАЦИ)

МИЛИЦА(задихано): Теглим намирнице кроз два блока!Окупао си се? Зар је већ субота?

ПРЕДРАГ(препаднуто): Откуд ти?

МИЛИЦА: Ја с посла. (зачуђено) Ау, нисам те видела у оделу од дипломске журке.

ПРЕДРАГ: Пословни састанак.

МИЛИЦА: Што ће рећи?

ПРЕДРАГ: Понудио сам текст “Графополису”.

МИЛИЦА: А Канада?

ПРЕДРАГ: А, Канада? То ћу сутра.

(ТУП УДАРАЦ. ПРЕДРАГОВ ЈАУК)

ПРЕДРАГ: Не,Милице,немој багетом!

МИЛИЦА: Данас ти није довољно добро?

ПРЕДРАГ: Данас је сасвим океј али тако ћеш ми само покварити фризуру.

МИЛИЦА: Пословни састанак. У девет увече?

ПРЕДРАГ: Па, да. У кафеу.

МИЛИЦА: Ком? С ким?

ПРЕДРАГ: Замеником директора.

МИЛИЦА: Мислиш : директорке.

ПРЕДРАГ: Не мислим.

МИЛИЦА: И мислиш на вечери у неком скупом ресторану.

ПРЕДРАГ: Ниси погодила.

ПРЕДРАГ: Откуд ти то?

МИЛИЦА: Знам и ја понешто.

(ЖУСТРИ ЖЕНСКИ КОРАЦИ,УДАЉАВАЈУ СЕ,ОТВАРАЊЕ ВРАТА ФРИЖИДЕРА.БУКА ТЕШКИХ СТВАРИ КОЈЕ СЕ УБАЦУЈУ У ФРИЖИДЕР)

ПРЕДРАГ: Трпаш кромпир у фрижидер!То ти баш није хигијенски.

МИЛИЦА: А да га ти увалиш маторој скрибоманци јесте? Мислиш да сам као други студенти с Филолошког који не прате рад издавачких кућа?

ПРЕДРАГ: Знам да ниси али, мораш имати поверења у мене.

(ЛУПА ТЕШКИХ СТВАРИ УБАЦИВАНИХ У ФРИЖИДЕР ПРЕСТАЈЕ)

МИЛИЦА: Докле?Превише си миран.

ПРЕДРАГ: Па?

МИЛИЦА: То не личи на тебе.

ПРЕДРАГ: Не могу више да се нервирам.

МИЛИЦА: Јасно. Ја то радим у твоје име, јел тако?

ПРЕДРАГ: Миличице, јел’све мора тако?

МИЛИЦА: Мора!

ПРЕДРАГ: Дођи овамо, седни са мном на кревет!

(ЗВУК ДВА ТЕЛА КОЈА СЕ СПУШТАЈУ НА ШКРИПАВ КРЕВЕТ)

ПРЕДРАГ: Мислим да немаш разлога за бригу.

МИЛИЦА: Немам? Иванка јури само пилетину.А Драгослав?

ПРЕДРАГ: Драгослав ти није одговарао.

МИЛИЦА: Није али ми је више одговарао од Иванке.

ПРЕДРАГ: Одбио је да штампа.

МИЛИЦА:Лепо сам ти рекла да приче преведеш у Канади и…

ПРЕДРАГ: Али, то није то!

МИЛИЦА: То јесте то! Не могу више да останем у земљи коју знам једино по гадостима!И,откуд ти идеја да ће Иванка прихватити? Зато што си добар у кревету?

ПРЕДРАГ: Не буди проста.

МИЛИЦА: Нисам проста. Ти си прави пастув!

ПРЕДРАГ: Ко би рекао?

МИЛИЦА: Да, стварно, ко би рекао?Е, побећи ћу одавде, с тобом или без тебе!

ПРЕДРАГ: Нећеш ваљда?!

МИЛИЦА: Хоћу, и то без размишљања!

ПРЕДРАГ: Немој!

МИЛИЦА: Идеш ли ти са мном или не?

ПРЕДРАГ: Дај ми да покушам још једном!

МИЛИЦА: Са матором?

ПРЕДРАГ: Само ћу оставити текст и отићи с тобом у Канаду.

МИЛИЦА: И нећеш правити никакве глупости?

ПРЕДРАГ: Не могу ни да хоћу. Знаш да волим једино тебе.

МИЛИЦА: Кажи то још једном.

ПРЕДРАГ: Знаш да једино волим тебе.

(МЕШКОЉЕЊЕ НА КРЊЕВЕТУ.ПАД ДВА ТЕЛА НА МАДРАЦ. ПРЕДРАГОВ ПРЕСТРАШЕНИ КРИК)

МИЛИЦА: А ако те тета-Иванка овако ухвати?Шта ћеш рећи?

ПРЕДРАГ: “Извините, али, да ли би могли да извучете руку из мојих панталона?”

МИЛИЦА: Лажеш ко писац!

ПРЕДРАГ: Аха.Закаснићу.

МИЛИЦА: Пусти бабу да чека!

(МИЛИЧИНИ ПОЉУПЦИ)

ПРЕДРАГ: Океј.

(ИНТЕНИЗТЕТ ЗВУКА МИЛИЧИНИХ И ПРЕДРАГОВИХ ПОЉУБАЦА СЕ ПОЈАЧАВА ДОК НЕ ПОСТАНУ ДИСТОРЗИРАНА ЈЕКА.ПРЕЛАЗ.ЛАГАНА ЏЕЗ МУЗИКА.ЗВЕЦКАЊЕ ЕСЦАЈГА И ТАЊИРА. МЉАЦКАЊЕ ИВАНКЕ И ПРЕДРАГА. ШИШТАЊЕ ПЛАМЕНА СВЕЋА)

ИВАНКА: Волиш италијанску храну?

ПРЕДРАГ: Да. Откуд знате?

ИВАНКА: Знаш. Пређимо на "ти"

ПРЕДРАГ: То је много брзо.

ИВАНКА: Имаш нешто овде на врату.

ПРЕДРАГ: Немојте да се нагињете.Није важно.

ИВАНКА: Љубавна модрица, јел' тако?

ПРЕДРАГ: Не, није. Посекао сам се кад сам се бријао.

ИВАНКА: Јесте, јесте. Види како си се зацрвенео!

ПРЕДРАГ: Овде је црвена само ваша хаљина.

ИВАНКА: Ја знам. Ти си обележена територија.

ПРЕДРАГ:Кажете то као да се пас олакшао на мени.

ИВАНКА:Побогу, Предраже, једемо! Рекли су ми да си пристојнији.

ПРЕДРАГ: Био сам док нисам упознао неке људе.

ИВАНКА:Драгослава? Знам и то.

ПРЕДРАГ: Па, хоћете ли или нећете?

ИВАНКА: Шта?

ПРЕДРАГ: Да ми објавите књигу?

ИВАНКА: Уживај мало у храни.

ПРЕДРАГ: Незгодно ми је, с обзиром на ситуацију.

ИВАНКА: А каква је то ситуација?

ПРЕДРАГ: Ваш, твој стан, вечера за двоје, мрачно је као у гробу.

ИВАНКА: Баш си морбидан. Надам се да ти и приче нису такве

ПРЕДРАГ: Дело личи на аутора.

ИВАНКА: Мислим да је време да ти удахнемо мало оптимизма.

ПРЕДРАГ: Стварно?

ИВАНКА: Јеси ли сад мало живљи?

(ПРЕДРАГОВО КАШЉАЊЕ)

ПРЕДРАГ: Ово ничему не води. Склоните стопало с мог крила!

ИВАНКА: Никад је ниси преварио.

ПРЕДРАГ: А зашто бих?

ИВАНКА: Зато што је опасно посесивна.

ПРЕДРАГ: Није. Само ме воли.

ИВАНКА: Је ли? А како је то у љубави? Како је расподељујете?

ПРЕДРАГ: Досад је она је давала а ја сам узимао. Сад је ред да буде обрнуто.

ИВАНКА: Али теби се не даје. У томе је проблем.

ПРЕДРАГ: Нема проблема.

ИВАНКА: А сад, има ли сад проблема?

(ПЉУСКАЊЕ МАЊЕ КОЛИЧИНЕ ТЕЧНОСТИ. ПРЕДРАГОВО ФРКТАЊЕ)

ПРЕДРАГ:То што сте ми изручили чашу у лице? Нема проблема.

ИВАНКА: Има јер ти знаш да је она давала више пута него ти али је твоја жртва већа од њене. Плашиш се да јој кажеш, то је твој проблем.

ПРЕДРАГ:Не плашим се!

(ТРЕСАК ПРЕВРНУТОГ СТОЛА С КОГ ПАДАЈУ ЧАШЕ, ФЛАША,ХРАНА, ЕСЦАЈГ)

ИВАНКА:О, има проблема чим рушиш сто! Видим ја!

(ТЕШКИ КОРАЦИ И ЖУСТРИ НА ВИСОКИМ ПОТПЕТИЦАМА)

ПРЕДРАГ: Не кружите око мене као око ловине.Ништа што се не може решити.

ИВАНКА: А, ја могу да решим много тога.

ПРЕДРАГ: У то не сумњам.

ИВАНКА: И немој.

ПРЕДРАГ:Могу ли да кажем да сам те одувек сматрао за првокласну дрољу.

ИВАНКА: Ти би то мене у кревет ?

ПРЕДРАГ: И огавну, полуинтелигентну ауторку.

ИВАНКА:Чула сам и горе критике.

(СТАЈУ ТЕШКИ КОРАЦИ)

ПРЕДРАГ: Хајде, настави да се вртиш око мене!

ИВАНКА: Да знаш да хоћу

(ПРЕСТАЈУ КОРАЦИ НА ВИСОКИМ ШТИКЛАМА)

ПРЕДРАГ :Као да ће то нешто променити?

ИВАНКА: Некако хоће. Набоље или нагоре, то зависи од тебе.

ПРЕДРАГ: То јест, какав утисак произведем?

ИВАНКА: Аха.

ПРЕДРАГ: Па, да почнемо онда.

(ГУШАЊЕ, ПАД ДВА ТЕЛА НА ПОД, ПОЉУПЦИ ПРЕДРАГА И ИВАНКЕ)

ИВАНКА: То, цепај ме, мајсторе! Развали ме! То ми ради, животињо!

(ГУШАЊЕ, ПОЉУПЦИ, ПРЕСТАЈУ.ПРЕДРАГОВО ЦЕРЕКАЊЕ)

ИВАНКА:Шта се смејеш?

ПРЕДРАГ: У праву си. Чему се ја смејем? Дошао сам овде да одрадим матору кокошку. Мислио сам-ништа једноставније, исцимаш се мало и готово.

ИВАНКА: Шта је, не можеш?

ПРЕДРАГ: Могу али нећу.

ИВАНКА:Кад си ти последњи пут…

ПРЕДРАГ:Пре пола сата! И не ради се о сексу већ о томе да нећу да је преварим.

ИВАНКА: Извини што не плачем.

ПРЕДРАГ: Ти као да не знаш о чему ја причам.

ИВАНКА: Знам, само нисам срела некога ко тако мисли. Ти си диван!

ПРЕДРАГ: Не толико диван.Не додирујмe!

ИВАНКА: Знаш ли колико сам пута искористила овакву прилику?

ПРЕДРАГ:Много.

ИВАНКА:И не слутиш колико! Знаш ли колико ме је њих одбило до сада?

ПРЕДРАГ: Ниједан?

ИВАНКА: Ни хомосексуалци. На крају крајева, и они су мушкарци.

ПРЕДРАГ: Шта хоћеш да кажеш?

ИВАНКА: Драгослав је био глуп што те пустио.

ПРЕДРАГ: Није. Сигурно је имао неког пречег.

ИВАНКА: Неког преко везе? У праву си.

ПРЕДРАГ: Па шта ако сам у праву? И ти ћеш ме “пустити”.

ИВАНКА: Нећу. Донеси ми твоје приче сутра у канцеларију.

ПРЕДРАГ: А неред који сам направио?

ИВАНКА: Нека, ја ћу то.

ПРЕДРАГ: Зашто ово радиш?

ИВАНКА: А ти не би себи помогао?

ПРЕДРАГ: Наравно да бих.

ИВАНКА: Ето. А и желим да напакостим Драгославу.

ПРЕДРАГ: То је већ уверљивије.

ИВАНКА: Сутра у шест увече, моја канцеларија.

ПРЕДРАГ: Стварно си ме изненадила.

ИВАНКА: Коначно ми верујеш?

ПРЕДРАГ: Да.Идем.

(ТЕШКИ КОРАЦИ СЕ УДАЉАВАЈУ.ПРЕЛАЗ. КУЦКАЊЕ ТЕШКОГ ЗИДНОГ САТА. МУЗИКА У МАНИРУ ОНЕ ИЗ ПРЕТХОДНЕ ПОЈАВЕ.ШКРИПАЊЕ КАНЦЕЛАРИЈСКЕ СТОЛИЦЕ ПРАТИ РАЗГОВОР ДО ОЗНАЧЕНОГ МЕСТА.ОТВАРАЊЕ ВРАТА.ТЕШКИ КОРАЦИ)

ИВАНКА(мазно): О, здраво, Пећа! Седи! Хоћеш да позовем секретарицу да ти донесе нешто?

ПРЕДРАГ: Нека, хвала.Ти си се баш завалила у тој столици.

ИВАНКА: О, имам и разлога.Изволи,седи.

ПРЕДРАГ: На хоклицу? Нешто ти је понестало столица.

ИВАНКА: Не. Одакле ти таква идеја?

ПРЕДРАГ: Па, што сам онда на хоклици.

ИВАНКА: Добро питање.

ПРЕДРАГ: Које заслужује добар одговор.

(ИВАНКА БЛАГО ПОДВРИСНЕ)

ПРЕДРАГ: Јеси ли добро?

ИВАНКА: Никад боље, верај ми!

ПРЕДРАГ: Чекај, да видим!

ИВАНКА: Не, немој да ми прилазиш!

ПРЕДРАГ: У реду.

ИВАНКА: Је ли девојка правила драму?

ПРЕДРАГ: Не. Не много. Не више од уобичајног. Била је страшно узнемирана.

ИВАНКА: Али си успео да јој објасниш да међу нама није било ничега?

ПРЕДРАГ: Једва. Од њене “шљиве” мислила је да си је ти направила.

ИВАНКА: Свашта! Него, да ти кажем нешто: твоје приче су већ стигле до мене.

ПРЕДРАГ: Необјашњивим каналима.

ИВАНКА: Управо. читала сам их целу ноћ и стварно су добре.

ПРЕДРАГ: Хвала.

ИВАНКА: За објављивање.

ПРЕДРАГ: Стварно?

ИВАНКА:свако ко би одбио да их штампа испао би обична будала..

ПРЕДРАГ: Немој да претерујеш!

ИВАНКА: Нећу их штампати.

ПРЕДРАГ: Молим?

ИВАНКА: Ти си стварно мислио да ћу да их штампам? Још си се понизио и као последњи роб сукње сео на тај троножац.

ПРЕДРАГ: Ја роб?

ИВАНКА: Сукње, моје или твоје девојке! Али, хоћеш ли да видиш правог роба? Михајло!

(КЛАЦКАЊЕ СТОЛИЦЕ ПРЕСТАЈЕ.МИХАЈЛОВО ЈЕЧАЊЕ. ТАПКАЊЕ ПРСТИМА ПО СТОЛУ)

ПРЕДРАГ: Ти!

ИВАНКА: А ко је други могао да ме информише него твој другар и комшија?

ПРЕДРАГШта радиш испод њеног стола? Океј, то је реторско питање!

МИХАЈЛО: Имао си своју шансу. Ниси је искористио.

ИВАНКА: Управо тако.

ПРЕДРАГ: А фасцикла? Није била код Михајла.

ИВАНКА: Драгослав. Све је то део наше мале игре.

МИХАЈЛО: Што ниси приступио нашем књижевном клубу?

ПРЕДРАГ: Ком? Првом оралном?

МИХАЈЛО: Разумем те. Бесан си јер није по твоме.

ПРЕДРАГ: С тобом више не разговарам! Пађеници!

(ТЕШКИ КОРАЦИ СЕ УДАЉАВАЈУ. УТИХНУ)

ПРЕДРАГ: Михајло, како можеш тим устима да љубиш мајку?

(СНАЖНА ЛУШПА ВРАТИМА)

МИХАЈЛО: Никад ми није био симпатичан.

ИВАНКА: Ћути и врати се на посао.

(ПРЕЛАЗ. ШИШТАЊЕ ПРЕТИС ЛОНЦА. МИЛИЦА ВЕСЕЛО ПЕВУШИ БРЗУ МЕЛОДИЈУ.ОТВАРАЊЕ ВРАТА.ТЕШКИ КОРАЦИ)

ПРЕДРАГ: Знам, знам, нисам средио папире за Канаду!

МИЛИЦА: Ја јесам! За обоје!

ПРЕДРАГ: Ма, кога је то брига?Куваш нешто? Лепо. Ту је и вино!

(ШКРИПАЊЕ ПЛУТАНОГ ЧЕПА, ПРЕДРАГОВО СТЕЊАЊЕ,КЛОКОТАЊЕ ТЕЧНОСТИ, ИЗ ФЛАШЕ, ПРЕДРАГОВИ ДУГИ ГУТЉАЈИ. ПРЕДРАГОВ УЗДАХ)

МИЛИЦА: Шта је сад?

ПРЕДРАГ: Сви су ме упропастили! Михајло, Иванка, Драгослав, сви они!

МИЛИЦА: Полако, Пеки. Ускоро ћемо у Канаду.

ПРЕДРАГ: Канада, Канада, Канада!Смрзнем се кад је само спомену!

(ШУШТАЊЕ ХАРТИЈЕ, УДАРИ СВЕЖЊЕВА ХАРТИЈЕ О ПОД)

ПРЕДРАГ: Где ти је бензин за упаљаче?

МИЛИЦА: Пеки, знаш да не пушим већ три године!

ПРЕДРАГ: Може и алкохол.

МИЛИЦА: У купатилу. Шта ће ти?

ПРЕДРАГ: Да се спалим са својим рукописима!Сећу у купатило по алкохол!

(ТЕШКИ КОРАЦИ СЕ УДАЉАВАЈУ ПА ВРАЋАЈУ. ШТРЦАЊЕ ТЕЧНОСТИ ПО ХАРТИЈИ)

МИЛИЦА: Ти ћеш стварно да се спалиш!?

ПРЕДРАГ: Него шта ћу. Дај шибице.

(ЗВЕЦКАЊЕ СЕЧИВА. ПРЕДРАГОВО СТЕЊАЊЕ)

МИЛИЦА: Ако покушаш да се спалиш-заклаћу те!

ПРЕДРАГ: Чекај, Милице.

МИЛИЦА: Мислиш да је то једноставно, спалити се?

ПРЕДРАГ: Не знам. Ништа више не знам.Све је одједном тако компликовано.

МИЛИЦА: Хајдемо већ једном у ту проклету Канаду!

ПРЕДРАГ: И да они победе? Остаћу овде и писаћу!

МИЛИЦА: Ти си под шоком! Не знаш шта причаш!

ПРЕДРАГ: Не, док сам жив памтићу како су од мене направили магарца!

МИЛИЦА: Средићеш их. Некако.

ПРЕДРАГ: Нема начина.

МИЛИЦА: А друге издавачке куће?

ПРЕДРАГ: Не постоје друге издавачке куће!

МИЛИЦА: Постоје. У Канади!

ПРЕДРАГ: Да будем један од оних које су маторци победили и сахране живог као Милана из моје приче?Нећу одавде отићи без борбе!.

МИЛИЦА: Зар ти није довољно што си се борио до сада?

(ТЕШКИ КОРАЦИ.ТИПКАЊЕ ПО ТАСТАТУРИ,УБРЗАНО)

МИЛИЦА: Шта то куцаш?

ПРЕДРАГ:Све оно што су ми направили ових дана. Послаћу свим главним редакцијама.

МИЛИЦА: Мислиш да ће то да их среди?

ПРЕДРАГ:Или то или да напрасно помру.

МИЛИЦА:Превише си уморан.

ПРЕДРАГ:Ма, нека. Биће они уморнији кад почну да их испитују.

МИЛИЦА: Мислиш да ће ти то стварно помоћи?

ПРЕДРАГ:Ако не, увек има хартије и алкохола.

МИЛИЦА:Пеђа, ја овако не могу више!

ПРЕДРАГ:Не могу ни ја!

МИЛИЦА:Пеки, доста си радио.

ПРЕДРАГ:Ево, још мало.

МИЛИЦА:А да се ти лепо одмориш?

ПРЕДРАГ:А писмо?

МИЛИЦА:Ја ћу га послати, с обзиром да си ти малкице пукао.

ПРЕДРАГ:Пукао?

МИЛИЦА:Извини, али, шта кажеш да лепо ја то средим и пошаљем у новине?

ПРЕДРАГ: А ја?

МИЛИЦА: А ти лепо одеш у биоскоп.

ПРЕДРАГ: Урадићеш то за мене?

МИЛИЦА: Наравно да хоћу.

ПРЕДРАГ: И остаћемо у Србији?

МИЛИЦА:Остаћемо у Србији.Молим те иди! После ћу ти припремити изненађење!

ПРЕДРАГ: Изненађење?

МИЛИЦА:Знаш ти моја изненађења.

ПРЕДРАГ:О, знам.

(ДУГ ПРЕДРАГОВ ПОЉУБАЦ)

МИЛИЦА: Хајде, крени. Ево ти кинта.

(ШКРИПА ДРВЕНЕ ЛАДИЦЕ. ЗАТВАРАЊЕ ДРВЕНЕ ЛАДИЦЕ)

ПРЕДРАГ:А шта да гледам?

МИЛИЦА: Нешто у неком малом биоскопу. Рецимо, Кинотеци.

ПРЕДРАГ: Да. Ја волим старе филмове.

МИЛИЦА: Знам. Погледај два-три. И јави се касирци. Јасно, лепо.

ПРЕДРАГ:Хоћу. А зашто?

МИЛИЦА:Треба бити љубазан.

ПРЕДРАГ: Ваљда. Нешто си ми чудна.

МИЛИЦА: Ма, трипујеш.

ПРЕДРАГ: Можда ми се чини.

МИЛИЦА: Наравно да умишљаш. Малочас си хтео да се запалиш.

ПРЕДРАГ: Биће да је то. Ћао, Миличице.

МИЛИЦА: Ћао, Пеки.

(ДУГ ПОЉУБАЦ ПРЕДРАГА И МИЛИЦЕ, ТЕШКИ КОРАЦИ ПРЕЛАЗЕ У ТРК, ТРЕСКА ЗАЛУПЉЕНИХ ВРАТА.ПРЕЛАЗ.БИЗАРНИ ТАНГО, У МАНИРУ ТОМА ВЕЈТСА.СИТНИ ЖУСТРИ КОРАЦИ)

ПРЕДРАГ: Смем ли сад да скинем повез?

МИЛИЦА: Још не.Седи мирно на кревету.

ПРЕДРАГ: Мало се плашим.

МИЛИЦА: Нема разлога. То сам само ја.

ПРЕДРАГ:Не звучиш као ти.

МИЛИЦА:Пеки, не убијај романтику.

ПРЕДРАГ:Могу ли сада да скинем?

МИЛИЦА: Не још, Пеђа!

ПРЕДРАГ: Миличице, о чему сад размишљаш?

МИЛИЦА: О нечем лепом.

ПРЕДРАГ: Могу ли сад да скинем? Сад?

МИЛИЦА:Сад!

(ШУШТАЊЕ ТКАНИНЕ. ПРЕДРАГОВ ВРИСАК.ЗУЈАЊЕ СЕЧИВА МАЧА)

ПРЕДРАГ (бојажљиво): Рекла си ми да ће бити изненађење.

МИЛИЦА:Али ниси знао да ће бити овакво.

ПРЕДРАГ:Не.Носиш њену црвену хаљину и његов шкотски мач.Ти си њих..

МИЛИЦА: Јесам, средила сам их. И, шта ћемо сад?

(ШКРИПАЊЕ КРЕВЕТА.ТУП ПАД НА ПОД ТЕШКОГ ТЕЛА)

МИЛИЦА: Не мораш да клечиш.

ПРЕДРАГ: Идем с тобом!

(ХУК СЕЧИВА КОЈИ НАГЛО ПРЕСТАНЕ)

ПРЕДРАГ: Не!

МИЛИЦА: Не, нећу те убити. Лево раме, десно раме.Сад си мој витез.

ПРЕДРАГ: Хвала ти.

МИЛИЦА: Хоћемо ли у Канаду, мој врли витеже?

ПРЕДРАГ:У Канаду.

(ПРЕЛАЗ. ЛАГАНА, РЕНЕСАНСНА ТЕМА)

/КРАЈ/